

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra VED VEJEN

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang01val-shoot-idm140084322920320/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Frøken Jensen bragte en Cigarkasse med en hel Stang Lak fordelt som Dekorationer rundt om paa Sejlgarnet.

— Mine Hænders Arbejde, Fru Bai, sagde Frøken Jensen. Hændernes Arbejde var til hendes Søster.

Fru Bai sagde: Fru Abel var jo i Randers igaar . . .

— Det er Terminspengene, sagde Frøken Jensen spidst, der er kommet til Huse . . .

— Hun var saa belæstet, da hun kom hjem . . .

— Jeg tror det nok.

— De er da hos Abels Juleaften?

— Nej . . . vi boer Dør om Dør, Fru Bai . . . men Abels . . . har altid nok i at huske paa sig selv . . .

— Tidligere har jeg jo altid været hos Lindes, i Præstegaarden . . .

— Nej, Abels, sagde Frøken Jensen — aa nej — det er ikke alle, som er ens . . .

Fru Bai bad Frøken Jensen, om hun maaske vilde tage tiltakke hos dem.

Hun fik det sagt om Aftenen, Bai kom ind fra Sporet.

— Mathias — sagde hun, hun brugte Mathias til mere tvivlsomme Meddelelser — jeg har maattet be' Lille-Jensen her til Juleaften . . . hun ka' jo ikke gaa til Lindes . . .

— Naa, for min Skyld — Bai hadede „det lille Parystativ“ — ja naar du bare faar Lemmeforsamling.

Bai gik lidt rundt.

— Ska' hun ikke til Abels, sagde han.

— Det er just det — de har jo ikke bedt hende, Mathias . . .

— Naa — det har de s'gu gjort Ret i, sagde Bai, der smed Støvlerne af sig. Naa, det er jo din Fornøjelse.

Fru Bai var glad over, hun havde faaet det sagt.

— — Frøken Jensen kom Klokken halv seks med Spaankurv og Moppe.

Hun gjorde Undskyldning for Bel-ami.

— Den er jo ellers hos Abels — jeg lukker den jo

ellers altid ind hos Abels. Men iaften, forstaar De, vilde jeg jo nødig . . . men den gør ingen Ulykke . . . den er et stille Dyr.

Bel-ami blev anbragt paa et Tæppe i Sovekamret. Der blev den. Den led af Sovesyge og gjorde ikke anden Kvalm, end at den snorkede.

— Han sover af et godt Hjerte, sagde Frøken Jensen, der fik Manchetter og Krave op af Spaankurven.

Bel-ami var kun besværlig, naar den skulde hjem. Den havde absolut mistet Smagen for Bevægelse.

Ved hvert tiende Skridt stod den stille og hylede med Halen mellem Benene.

Naar ingen saa' det, tog Frøken Jensen den paa Armen og bar Bel-ami.

De spiste Klokken seks. „Træet“ stod i et Hjørne. Lille-Bentzen var med strøget Hænekam og i Konfirmationsfrakke.

Han spiste som en Ulv.

Bai fyldte stadig Glassene og stødte til Frøken Jensens og Bentzens Bægere.

— Naa, Skaal, Frøken Jensen.

— Skaal, min go'e Bentzen — det er kun Jul en Gang om Aaret, sagde han. Han blev ved at fylde i.

Lille-Bentzen blev rød i Hovedet som en Hummer.

— Vi drikker jo som i Hedenold, sagde Frøken Jensen.

Døren stod aaben ud til Kontoret. Telegrafens prikkede uafsladelig.

Kollegerne ønskede hinanden „Glædelig Jul“ langs ad Linjen. Bai gik til og fra og svarede.

— Hils fra mig, sagde Katinka.

— Glædelig Jul fra Mundstrup, sagde Bai fra Apparatet.

— Ja, sagde Frøken Jensen, det er det, jeg siger til mine Elevere: vor Tid har ophævet Rummet, siger jeg saa tidt til dem.

Ved Æbleskiverne blev Frøken Jensen livlig. Hun nikkede barnligt til sig selv i Spejlet og sagde „Skaal“.